

При учрѣдяването му, турцитѣ се водяха отъ съображения да задоволятъ падналитѣ при нѣкои стратегични краища българи, да ги примирятъ съ новото имъ положение, като обдарени съ нови или разширени правдини, и въобще да имъ отвлекатъ вниманието отъ всѣкакви опити за възстание. Нѣкои отъ тия заселища изгубиха тия си правдини още при окончателното падане на България или по-късно при допустимото имъ участие въ междущарствието при братята на Муса, при похода на Владислава и, най-късно, при нееднократнитѣ опити за общо подигане въ XVI-я и XVII-я вѣкове. Най-раннитѣ слѣди отъ войниклъкъ въ Сливенъ трѣба да се отнесатъ между 1366 г. и 1388 г., когато той е билъ въ васалство подъ турцитѣ. Изчезнали турски фирмани и български хрисовули въ Сливенъ, за които загатва Д-ръ Селимински, биха ни дали интересни данни за това начало, но отъ 1829 год. тѣ сж затрити за насъ. Разсипването на града прѣзъ врѣме похода срѣщу Шишмана (1388 г.), или най-късно въ 1393 год., е дало новъ фазисъ на сливения войниклъкъ. Въротно, соколницитѣ въ Сливенъ сж били само повиканитѣ назадъ или върнати съ обѣщания за правдини срѣднеевковни сливенци. Останалитѣ строители на новия Сливенъ сж били въ по-голѣмата си частъ войници (въ тѣсна смисълъ на думата), харбалии или дервенджии. До колко прѣзъ тия фазиси на сливения войниклъкъ сж влияли въротноитѣ участия на сливенци въ опити за възстания или въ какво и да е друго политическо движение, ще се спомене по-нататъкъ. Краятъ на първия стажъ на сливения войници може да се отнесе при прѣобразуванята въ турската империя подъ Сюлейманъ Велики (1520 — 1566 г.), а тоя на срѣдния — въ 1810 г. Третия периодъ, прѣзъ който войницитѣ сж ходѣли въ Ц-дъ да пасятъ султанскитѣ коне и стада и да косятъ ливадитѣ му, въ Сливенъ не е траялъ дълго: едно поради избухналата тукъ завѣра (1821 год.) и друго поради изселването (1830 г.). Отъ тукъ нататъкъ ролята на войницитѣ въ Сливенъ се заема или допълва съ тая на войницитѣ изъ сливения села. Каницъ, който е прѣдалъ войнишкото положение на Сливенъ въ бѣгли, но интересни черти, ето какъ го характеризира: Сливенъ, казва той, е принадлежалъ